

მძაფრ ფორმაში. იგი ისეთი ნატურის კაცი იყო, რომ არც ეს ემოცი-
ურობა და არც ფორმები არ იყო ინერტული, თავისთავადი და დამოუ-
კიდებელი. მათი პირველი ნიშანი იყო მოუგერიებლობა, სიკისკასი და
ახლებური გაშუქება მოვლენისა. თუ იგი როლს განიცდიდა — განიცდი-
და უეჭველად მძაფრად და მაშინ არ ერიდებოდა ფერების სიჭარბეს.
როგორც ვთქვი, იგი ცხოვრების ფაქტში ხედავდა ხელოვნების სიმარ-
თლეს და თვით ხელოვნებაში კი სიცოცხლეს, ცხოვრების აზრს, მის
უმთავრეს მომენტებს. ამიტომ იყო, რომ მისი ქმნილებანი გამსჭვალუ-
ლი იყო ცხოვრებისეული კონკრეტულობით და ხელოვნების ზოგადობით.
ზოგიერთი მისი როლი იმდენად დახვეწილი და უშუალო იყო, გვეგონე-
ბოდათ ისინი იშვენ არა ცხოვრებისაგან, არამედ მხოლოდ და მხოლოდ
ხელოვნების წიაღში. რომ მათ შექმნაში ბუნება კი არ ღებულობდა მო-
ნაწილეობას, არამედ ახოლონი, მაგრამ ამ დროს რა შორს იყო იგი ხე-
ლოვნურობისაგან. გ. შავგულიძეს ხელოვნების იმ ხარისხში აწყავდა
თავისი როლი, რომ თვით მისი დამბადებელი ცხოვრება გავიწყდებო-
დათ, მაგრამ ქვეშეცნეულად გრძნობდით, რომ მისი შემოქმედების ძირე-
ბი მიწის წვენით იკვებებოდნენ.

გიორგი შავგულიძის სახე უცნაურად იყო აღმოდებული და შინაგანი
ცეცხლით გაცისკროვებული; თითქოს მას სწევდა პოეზიის მხურვა-
ლება. ამ წუთებში იგი ივიწყებდა, რომ უპირველესად მოპაექრე იყო, ან
მეფის კარის პოეტური ღირსება უნდა დაეცვა, თავდავიწყებით ეძლეოდა
ლექსებისგან მოგვრილ ნეტარებას. ჩვენ ვგრძნობდით, მის ძარღვებში
სისხლთან ერთად, როგორ იღვრებოდა ნექტარი პოეზიისა და მას მო-
ჰქონდა მისთვის ნეტარი გარინდება, წამიერი ნირვანა და ვაკეაცური
მიზნედილობა. მაგრამ ლექსის სტროფის ბოლოში უცებ იღვიძებდა რაინ-
დული სული, ხმას უწევდა. მასში ჟღერდა ფოლადი და წამიერი ნეტა-
რებიდან უცებ გადადიოდა ვაკეაცურ ომახიანობაში და სიფხიზლეში. მას
ამ დროს შინაგანი სმენით ესმოდა მებრძოლთა ყიჟინა და იგი ლექსში
იკლავდა ბრძოლის წყურვილს. ეს მოთენთილობა და შემართება, ნეტა-
რება და ბრძოლის ჟინი. ცეცხლი და ცვილი, მახვილი და თარი სწრა-
ფად შესცვლიდნენ ერთმანეთს ჩვენს ასოციაციებში და ვხედავდით ნამ-
დვილ საიათნოვას. რომელმაც თავისი ავტობიოგრაფია და ხასიათი ლექ-
სებში გაამართლა. ვხედავდით საიათნოვას — ქალურად ნაზს და მხნე
ვაკეაცსაც, მერყევსა და პირდაპირს, ესთეტსა და თბილისელ მოქალაქეს.
ასე შესძლო გიორგი შავგულიძემ სულ მცირე სცენაში, ლექსებით უბრა-
ლო გააპაქრებაში დაეხატა ამ შესანიშნავი პოეტის სახე. როცა ამ
სცენურ სახეს ვაცოცხლებ ჩემს მეხსიერებაში, რატომღაც ყოველთვის
მაგონდება ეს სტრიქონები:

მოვიდა ლექსითა.

წავიდა კენესითა...

სიმღერით იარა.

წაიღო იარა...

ნოდარ გურაბანიძე

